

[Socialministeren.]

bebrejde dem, naar de nu beklager sig over, at der ikke har været Tid dertil. Jo, der har været Aar til det.

Til det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup), som beklagede sig over, at man ikke havde faaet indført et socialt Udvalg i København, vil jeg gerne sige, at jeg i og for sig godt forstaa Frygten for det maaske lidt for bureaukratiske Styre, der kan komme i København, hvis der ikke passes paa, naar denne store Lov skal administreres af Embedsmænd; men der er jo en særlig Forfatning for København, en Forfatning, som jeg ikke fandt mig beføjet til at ændre, ja, jeg kan vel sige, som man ikke kan ændre gennem en Lov som Loven om offentlig Forsorg, i hvert Fald ikke bør ændre, og derfor maatte jeg holde mig til Københavns særlige Forfatning, som den er, idet jeg maatte gaa ud fra, at der fra Magistratens og Borgerrepræsentationens Side vilde ske Henvendelse til Rigsdagen om Ændringer, hvis den ikke var tilfreds med den trufne Ordning. Det er jo muligt, at en saadan Henvendelse kommer senere — det ved jeg ikke noget om; den er ikke kommet endnu, men hvis den kommer, vil det formentlig blive Indenrigsministerens Opgave at undersøge, om Københavns forfatningsmæssige Bestemmelser bør ændres ogsaa under Hensyn til disse Love. Og hvis det sker, kan jeg jo ikke godt tænkes at ville gaa imod en Ordning, hvorefter der indføres noget, som svarer til det sociale Udvalg i de øvrige Kommuner.

Det ærede Medlem sagde, hvad der naturligvis var rigtigt, at det er en Mærkedag, den Dag Rigsdagen steder Fattigloven af 1891 til Hvile. Det er det, og jeg maa maaske have Lov til at sige, at det jo ogsaa er en Dag, der har en vis Betydning for mig personlig, da den afslutter 20 Aars Forfatterarbejde, 20 Aars Kampe og Slid netop med disse Problemer. Derfor vil man vel ikke finde det mærkeligt, at jeg slutter med en Tak til alle dem fra forskellige Sider, som har støttet mig i, at vi paa dette Omraade naaede til det Forslag, som vi forhaabentlig naar til, og som i hvert Fald er udarbejdet i det Haab, at det vilde give langt heldigere Resultater, ogsaa efterhaanden en anden Mentalitet overfor disse Spørgsmaal end den, der har raadet under de senere Tidens meget besværlige Forhold, takket være Krig og Krise, dog at Mentaliteten her og derigennem Socialreformens Succes, om man saa vil, alligevel til syvende og sidst vil blive afhængig af det, jeg nævnte før: hvorledes de erhvervsmæssige og økonomi-

ske Forhold i Samfundet i det hele er beskafne.

Ordføreren (K. Pedersen): Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Fritze Teisen) rettede forskellige Angreb mod Venstre og stillede forskellige Spørgsmaal. Jeg skal kun beskæftige mig med det, der vedrører det foreliggende Lovforslag, eller som er sat i Forbindelse med det, nemlig det Krav om Besparelser, som Venstre har rejst. Jeg forstaaer ikke, hvordan det ærede Medlem kan rejse dette Spørgsmaal netop i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, thi de Betænelser, der foreligger, viser jo ikke alene at Lovforslaget hviler i sig selv, men ogsaa, at der kan indvindes Besparelser. Jeg skal nu ikke hæfte mig stærkt ved Besparelserne, da jeg meget vel ved, at Udgifterne i høj Grad er afhængige af Administrationens Skøn, men det, jeg mener er afgørende, er dette: Hvis vi fortsætter med den nuværende Lovgivning, er der saa nogen, der tør paastaa, at man kan indvinde Besparelser? Spørgsmaalet er, om den nye Lov giver bedre eller ringere Betingelser for at holde Udgifterne indenfor de gamle Rammer. Og jeg tror nok, jeg tør sige ud fra de Synspunkter, jeg har peget paa, at den nye Lov vil have bedre Betingelser for at holde Udgifterne indenfor de gamle Rammer, og at der ogsaa vil være større Muligheder for Besparelser, end Tilfældet er under den nuværende Ordning. Jeg tror derfor, det er lidt ved Siden af at tale til Venstre om Besparelser i Anledning af det foreliggende Lovforslag.

Jeg vil ogsaa gerne gøre nogle Bemærkninger i Anledning af enkelte af de principielle Spørgsmaal, som har været fremdraget fra konservativ Side. Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds gav det Udseende af, at vi fra Venstres Side var bundet og ikke turde gaa ind for Ændringer paa nogle af de principielle Punkter, som er nævnt i Betænkningen. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Fattighjælp kan jeg personlig ikke se rettere end, at den Ordning, vi nu forlader, har været uretfærdig. Vi maa nemlig huske paa, at ganske vist har man gennem Hjælpekasserne kunnet faa en ikke ringe Hjælp, som ikke havde retlige Virkninger, men hvis en Person af en eller anden Grund ikke kunde faa Hjælp gennem Hjælpekassen, men maatte gaa til Forsørgelsesvæsenet, kunde det ske, at en lille Hjælp fik Fattighjælps Virkning, medens i andre Tilfælde en større Hjælp ikke fik det. Jeg maa derfor sige, at vi indenfor Venstre fuldt ud kan tiltræde det Fremskridt, der sker